

LIBRIS

We know
how

James Fenimore Cooper (15 septembrie 1789 – 14 septembrie 1851) a fost un scriitor american, din prima jumătate a secolului al XIX-lea, ale cărui romane istorice înfățișând personaje coloniști și indigeni din secolele al XVII-lea până în secolele al XIX-lea i-au adus faimă și avere.

El s-a născut în Burlington, New Jersey, având ca părinți pe Elizabeth (Fenimore) Cooper și William Cooper, fiind al unsprezecelea dintre cei 12 copii, dintre care jumătate au murit la naștere sau în copilărie. În toamna anului 1790, familia sa s-a mutat în Cooperstown, New York, o comunitate fondată de tatăl său, pe o bucată mare de teren,

pe care el o cumpărase. Mai târziu, tatăl său a fost ales în Congresul Statelor Unite, ca reprezentant al regiunii Otsego.

Cooper a fost înscris la Universitatea Yale, la vârsta de 13 ani, dar a fost exmatriculat în al treilea an, fără să-și dea licența, așa că a obținut un loc de muncă în 1806, ca marinar, și s-a alăturat echipajului unei nave comerciale la vârsta de 17 ani. Până în 1811, el a obținut gradul de aspirant în noua marină a Statelor Unite, grad conferit lui printr-un mandat semnat de Thomas Jefferson.

S-a căsătorit cu Susan Augusta de Lancey, la Mamaroneck, Westchester County, New York, la 1 ianuarie 1811, la vârsta de 21 de ani. Ea provenea dintr-o familie bogată care a rămas loială Marii Britanii în timpul Revoluției. Soții Cooper au avut șapte copii, dintre care cinci au trăit până la vârsta adultă. Fiica lor, Susan Fenimore Cooper, a fost o scriitoare despre natură, votul feminin și alte subiecte. Unul dintre fii, Paul Fenimore Cooper, a devenit avocat și a perpetuat descendența autorului până în prezent.

Primul roman care a avut succes în momentul publicării (1821) a fost „*Spionul: O poveste a teritoriului neutru*” („*The Spy: A Tale of the Neutral Ground*”), o poveste despre spionaj, plasată în timpul Războiului de Independență al SUA.

De-a lungul carierei sale, a publicat numeroase lucrări sociale, politice și istorice de ficțiune și non-ficțiune cu scopul de a contracara prejudecățile europene și de a cultiva o artă și o cultură americană originală. Printre lucrările sale cele mai faimoase se numără romanul „*Ultimul mohican*” („*The Last of the Mohicans*” – 1826), adesea considerat capodopera sa.

Cooper a fost unul dintre cei mai populari autori americani din secolul al XIX-lea, iar opera sa a fost foarte admirată în întreaga lume.

În 1831, Cooper a fost ales în Academia Națională de Artă, ca academi-cian de onoare.

În 2013, Cooper a fost inclus în New York Writers Hall of Fame.

James Fenimore Cooper

ULTIMUL MOHICAN

Traducere: CORINA APOSTOLEANU

Editura Andreas

pe tânărul care a luptat împreună cu mine în război și s-a odihnit alături de mine, când era pace. Să fiu uitat de Cel care ne-a dat tuturor viață, fără deosebire de culoare. Tânărul ne-a părăsit pentru o vreme, dar, sagamorul, nu ești singur!

Chingachgook apucă mâna întinsă de Ochi-de-Șoim, cu multă căldură, deasupra mormântului proaspăt. Într-un gest de exprimare a prieteniei dintre ei, cei doi puternici și îndrăzneți oameni ai pădurii și-au aplecat capetele împreună. Stropi din lacrimile lor udau ca o ploaie locul de odihnă eternă a lui Uncas.

În mijlocul tăcerii absolute, ca urmare a scenei emoționante dintre faimoșii războinici ai acelei regiuni, Tamenund ridică vocea, ca să împrăstie mulțimea:

- De ajuns! spuse el. Mergeți, acum, fii ai lenapilor! Manitu e încă furios. De ce ar mai aștepta Tamenund? Albii stăpânesc Pământul și ceasul Pieilor-Roșii încă n-a venit, așa cum era pe vremuri. Ziua existenței mele a fost prea lungă. Dimineața, i-am văzut pe fiii lui Unamis fericiți și viguroși, dar, înainte de sosirea nopții, am trăit să-l văd pe ultimul războinic din neamul înțelept al mohicanilor!

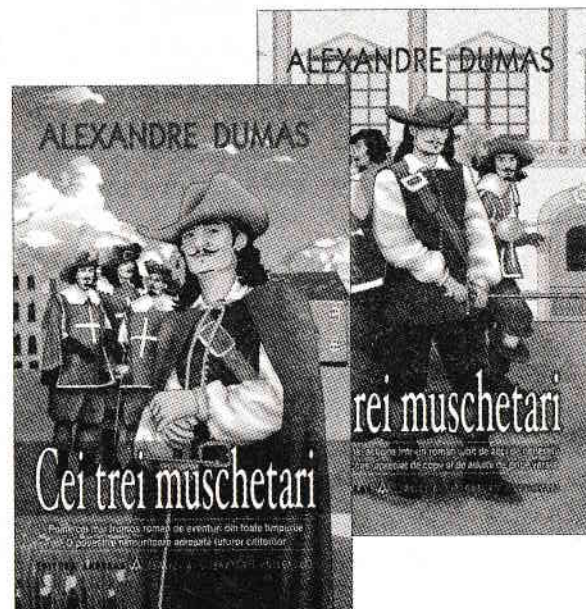
CUPRINS

Capitolul 1	5
Capitolul 2	16
Capitolul 3	26
Capitolul 4	36
Capitolul 5	46
Capitolul 6	57
Capitolul 7	70
Capitolul 8	83
Capitolul 9	94
Capitolul 10	103
Capitolul 11	116
Capitolul 12	130
Capitolul 13	145
Capitolul 14	157
Capitolul 15	172
Capitolul 16	185
Capitolul 17	198
Capitolul 18	213
Capitolul 19	226
Capitolul 20	239
Capitolul 21	252
Capitolul 22	264
Capitolul 23	277
Capitolul 24	291
Capitolul 25	303
Capitolul 26	317

Capitolul 27	329
Capitolul 28	339
Capitolul 29	349
Capitolul 30	363
Capitolul 31	376
Capitolul 32	384
Capitolul 33	400

Din aceeași serie
la
Editura Andreas

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

COOPER, JAMES FENIMORE

Ultimul mohican / James Fenimore Cooper ; trad.: Corina Apostoleanu. -
București : Andreas Print, 2022

ISBN 978-606-765-156-0

I. Apostoleanu, Corina (trad.)

821.111

DIFUZOR EXCLUSIV:

IVO PRINT

Petru Maior nr. 32, sector 1, București

Tel./Fax: 021.222.07.67

E-mail: ivo_print@yahoo.com

Site: www.editura-andreas.ro

„*Ultimul mohican*” (în limba engleză „*The Last of the Mohicans*„) este un roman istoric scris de James Fenimore Cooper, apărut în SUA, pentru prima dată în februarie 1826, la Editura H.C. Carey & I. Lea

© Editura **ANDREAS PRINT**, București, 2022

Toate drepturile sunt rezervate. Nicio parte din această lucrare nu poate fi reprodusă, stocată și retransmisă sub formă: tipărită, electronică, mecanică, fotocopiată, audio sau sub orice altă variantă fără permisiunea scrisă a **Editurii Andreas Print**.

Redactare și corectură: Mihaela ANTON

Tehnoredactare: Gheorghe DUMITRU

Ilustrație copertă: D.M.

Bun de tipar: 30.07.2022; Coli de tipar: 26

Format: Z₆, 16/54x84 cm

Capitolul 1

„*Ascult, și inima îmi este pregătită;
Nu-mi poți dezvălui ceva mai rău decât răul lumesc
Spune, regatu-mi e pierdut?*”

SHAKESPEARE ¹

Era o particularitate a războaielor coloniale din America de Nord ca, înainte de a se lupta, adversarii să înfrunte caznele și primejdiile sălbăticiei. Un hotar de păduri întinse ce păreau de nepătruns despărțea posesiunile provinciilor inamice ale Franței și Angliei. Colonistul încercat și europeanul rezistent, care luptau cot la cot, pierdeau adesea multe luni îndurând puhoaiile sau făcându-și drum prin cheile accidentate ale munților, până să aibă ocazia să își arate curajul în confruntările militare. Ei învățaseră să depășească orice dificultate, întrecându-se cu tenacitatea și stăruința războinicilor indigeni mult încercați; și, în mod sigur, era de crezut că, în timp, nu va mai exista în pădurile întunecoase vreun colț mai ascuns ori vreo loc singuratic și tănuit care să poată fi folosit de cei care ar fi căutat un sălaș în fața incursiunilor acelora care își vărsau sângele, pentru a-și satisface răzbuirea sau pentru a sprijini politica egoistă și dură a îndepărtaților monarhi ai Europei.

Poate că niciunul dintre ținuturile dintre aceste largi frontiere nu a înfățișat o imagine mai vie a confruntărilor crude și înverșunate a aceluși timp, ca acela care se întinde între izvoarele râului Hudson învecinate.

Înlesnirile datorite de natură marșului combatanților erau prea evidente, spre a fi neglijate. Suprafața prelungă a Lacului Champlain se desfășura de la frontierele Canadei, până de parte înlăuntrul hotarelor provinciei vecine a New York-ului, formând o trecătoare naturală de-a lungul mijlocului distanței pe care francezii trebuiau să o stăpânească, pentru a-și lovi

¹ Richard al II-lea, act III, scena 2. (n. tr.)

dușmanii. În vecinătatea lui sudică, Lacul Champlain primea contribuția unui alt lac, cu o apă atât de limpede, încât misiunii iezuiți l-au destinat exclusiv purificării specifice botezului, și din acest motiv acesta era numit „Lacul Sfântului Sacrament”. Englezii, care erau mai puțin credincioși, au considerat că i-au făcut destulă onoare acestei ape neîntinate, când i-au dat numele regelui aflat la domnie pe atunci în țara lor, al doilea prinț din Casa de Hanovra. Ambele tabere s-au unit în a-i deposeda pe stăpânii naturali ai pădurilor de pe aceste meleaguri de dreptul de a păstra numele original al lacului: „Horican”.¹

„Lacul sfânt” este înconjurat de munți, șerpuiește printre o mulțime de insule și se întinde către sud, acoperind douăsprezece leghe. Podișul care înfrunta apele în trecerea lor mai departe era locul de pornire a unui *portage*² pe o distanță de mai multe mile care ducea până la malurile râului Hudson la un punct, unde, în afară de obișnuitele rifturi, râul devenea navigabil până la estuar. În tot acest timp, continuându-și planurile lor îndrăznețe de a crea dificultăți, neobosiții francezi nu încetau în a-și croi drumuri și trecătorile îndepărtate și anevoioase ale Munților Allegani; era ușor de imaginat că bine-cunoscuta lor perspicacitate nu va trece cu vederea avantajele naturale ale regiunii pe care deja le-am descris. Aceasta a devenit, cu certitudine, scena însângărată a celor mai multe bătălii pentru stăpânirea coloniilor. Au fost construite forturi în diferite puncte care dominau zonele de trecere mai ușoare; acestea au fost cucerite și recucerite, distruse și reconstruite, după cum victoria a doborât steagurile inamice. Pe când

¹ Triburile de indieni au propriile limbi și dialecte, și, de obicei, dau nume diferite aceluiași locuri, deși aproape toate apelativele lor erau descriptive. Astfel, o traducere literală a numelui acestei splendide întinderi de apă, folosit de tribul care a locuit pe malurile lui ar fi fost „Coadă lacului”. Cu adevărat, „Lacul George”, cum se numește oficial, în prezent, formează un fel de „coadă” a Lacului Champlain, așa cum se vede pe hartă. (n.a.)

² Portaj, parte a unui râu unde navigația nu este posibilă și ambarcațiunile sunt transportate pe uscat. (n. tr.)

oamenii care cultivau pământul se țineau departe de aceste locuri de trecere și se retrăgeau în vetrele satelor mai vechi, aflate la adăpost, armate mai numeroase decât acelea care în patria lor hotărâseră adesea destinul coroanei, se afundau în aceste păduri, de unde, în rarele cazuri când se întorceau, soldații erau atât de vlăguiți și descurajați de înfrângerii, încât păreau niște pâlcuri de schelete. Cu toate că ocupațiile din vremurile de pace nu erau cunoscute în această regiune urgisită, pădurile erau animate de prezența oamenilor. Văile și poienile ei vibrau în sunetele muzicii războinice, iar ecurile munților relau strigătele de bucurie și râsetele tinerilor viteji și nehibzuiți, care grăbeau pasul, mândri de puterea și veselia lor, trecând spre letargia unei lungi nopți a uitării.

Vom încerca să povestim întâmplările care au avut loc pe această scenă de conflicte și lupte sângeroase, în timpul celui de-al treilea an al războiului pe care Anglia și Franța îl purtau ultima oară, pentru a stăpâni ținutul care nu era destinat să aparțină niciuneia dintre ele.

Stupiditatea conducătorilor ei militari din străinătate și o distructivă lipsă de energie a puterii administrative din interior au influențat decăderea Marii Britanii din statutul elevat în care se afla datorită talentului și spiritului întreprinzător al soldaților și oamenilor de stat din trecut. Fiindcă nu mai era temută de dușmani, aceia care se aflau în slujba țării și-au pierdut repede încrederea în respectul de sine. Coloniștii erau doar participanții firești la acest declin înspăimântător, fiind neștiutori în privința acestor nerozii și prea umili, spre a fi participanți la luarea unor decizii greșite. De curând, au văzut sosind o armată de elită din țara pe care o stimau ca pe propria mamă și pe care o considerau în mod excesiv ca fiind invincibilă – o armată condusă de un comandant care fusese ales dintr-o mulțime de soldați cu experiență, pentru însușirile sale cu totul rare; au văzut apoi această armată alungată rușinos de o mână de francezi și indieni și salvată de la o totală distrugere de calmul și energia unui tânăr originar din Virginia, a cărui faimă deja confirmată s-a răspândit, de atunci, până în

țările creștine cele mai îndepărtate¹, și datorită influenței pe care o are adevărul moral. Dezastrul neașteptat a lăsat vulnerabilă o întinsă regiune de frontieră și o serie de mari nenorociri au fost precedate de mii de temeri imaginate. Coloniștilor înspăimântați li se părea adesea că urletele sălbaticilor se amestecă în fiecare rafală de vânt care venea dinspre nemărginitele păduri ale Vestului. Fiecare înfricoșătoare a aprigilor lor dușmani sporea până la proporții uriașe adevăratele nenorociri ale războiului. Erau vii în amintirea lor numeroasele masacre care avuseseră loc cu puțin timp înainte. Toți oamenii din aceste provincii ascultau cu aviditate poveștile despre niște crime în plină noapte, ai căror autori erau mai ales locuitorii barbari ai pădurilor. În vreme ce călătorii încrezători și entuziaști vorbeau despre resursele ținuturilor sălbatece, cu multe riscuri, îngrijorarea îi cuprinsese cu adevărat pe cei mai temători și mamele își supravegheau cu neliniște copiii dormind, chiar și în marile orașe, unde era multă siguranță. Cu un cuvânt, efectele uriașe ale spaimii au început să slăbească rațiunea și să-i transforme pe aceia care ar fi trebuit să își amintească de curajul lor în supușii celor mai de jos pasiuni. Chiar și cei mai încrezători au început să se îndoiască de rezultatul bătăliilor și, de la oră la oră, această categorie nedemnă creștea, astfel încât ei prevedeau că toate posesiunile coroanei engleze din America aveau să fie cucerite de oponenții lor creștini, ori vor fi devastate de neliniștiții lor aliați. Așadar, când s-a aflat la fortul care apăra limita sudică a *portage*-ului,

¹ Washington l-a avertizat fără folos pe generalul european asupra pericolului în care intrase în mod inutil, și a salvat, cu această ocazie, restul armatei britanice, datorită hotărârii și curajului său. Reputația pe care Washington a câștigat-o în această bătălie a fost motivul principal pentru care a fost ales o zi mai târziu să conducă armatele americane. Un aspect demn de semnalat este faptul că, în timp ce în America, Washington avea o bine-meritată reputație, numele său nu apărea în nicio relatare europeană despre bătălie; cel puțin autorul a căutat această informație fără succes. Astfel, patria-mamă, consecventă cu sistemul ei de guvernare, prelua chiar și gloria. (n.a.)

dintre râul Hudson și lacuri, că generalul francez Montcalm fusese văzut urcând de-a lungul Lacului Champlain, în fruntea unei armate „câtă frunză și iarbă”, acest lucru a fost crezut mai mult cu reținere, decât cu bucuria răutăcioasă a soldatului care aude că dușmanul se află în bătaia puștii lui. Vestea a fost adusă la sfârșitul unei zile de vară, de către un curier indian care, de asemenea, avea și un mesaj urgent din partea lui Munro, comandantul fortului de pe malul Lacului Sfânt, prin care acesta cerea să îi fie trimise de urgență întăriri consistente. După cum am menționat mai devreme, distanța între cele două forturi era mai mică decât cinci leghe. Poteca rudimentară dintre forturi a fost lărgită, astfel încât să poată trece căruțele; distanța, pe care fiul pădurii a parcurs-o în două ore, putea să fie străbătută ușor de către un detașament de soldați, cu bagajele necesare, de la răsărit, până la asfințit, într-o zi. Credincioșii supuși ai Coroanei Britanice numiseră unul dintre aceste forturi din pădure William Henry, și pe celălalt Fortul Edward, după cei doi prinți ai familiei domnitoare. Bătrânul militar scoțian, despre care am vorbit mai înainte, avea misiunea apărării primului fort, împreună cu un regiment de trupe regulate și un număr mic de cetățeni ai provinciei; însă aceasta era o forță prea slabă pentru a face față armatei impresionante, condusă de Montcalm spre baza întăririlor de pământ. Însă la cel de-al doilea fort se afla generalul Webb care avea în subordinea sa armatele regelui din provinciile Nordului, cu o garnizoană de mai mult de cinci mii de oameni. Prin reunitatea diferitelor detașamente aflate la dispoziția lui, acest ofițer ar fi putut aduna un număr aproape dublu de soldați, împotriva curajosului francez care se aventurase destul de departe de grosul armatei sale, cu un număr de combatanți puțin superior numeric. Cu toate acestea, influențați de situația lor precară, atât ofițerii, cât și soldații păreau mai degrabă dispuși să aștepte sosirea aprigilor lor dușmani în interiorul forturilor, decât să reziste marșului lor în desfășurare, urmând chiar exemplul francezilor, la fortul Duquesne, când loviseră cu succes avangarda britanică.

După surpriza vestii pe care au primit-o, s-a răspândit un zvon în tranșeele ce se întindeau de-al lungul malurilor râului Hudson, care formau un lanț de apărare exterior fortului; se spunea că un detașament de o mie cinci sute de soldați urma să pornească în marș, în zori, către Fortul William Henry, situat la capătul de nord al *portage*-ului. Ceea ce fusese la început un zvon a devenit rapid certitudine, odată cu sosirea unuia de la cartierul general, cu dispoziția pregătirii imediate de plecare a companiilor. Intențiile lui Webb erau clare și, timp de o oră sau două au putut fi observate doar fețe pline de îngrijorare și soldați alergând grăbiți în toate direcțiile. Recruții se mișcau dintr-un punct în altul, întârziind pregătirile de plecare, printr-un exces de zel și cu o oarecare violență, netemperată. În tot acest timp, soldații cu experiență continuau pregătirile de plecare, cu calmul acelora care disprețuiau orice indiciu al grabei; însă, cu toate că păreau liniștiți, privirile lor îngrijorate arătau în unele momente că nu erau prea bucuroși să poarte acest război înfricoșător din păduri, cu care nu erau încă obișnuiți. Soarele a asfințit încet într-un fluviu de lumină, în spatele dealurilor îndepărtate dinspre vest, când întunericul și-a aruncat vălul asupra acestui loc retras, zgomotele pregătirilor de plecare se liniștiră, încet, încet. În cele din urmă, ultima lumină s-a stins în cabana de lemn a unui ofițer; copacii aruncau umbre mai adânci asupra fortificațiilor și fluviului; deasupra taberei s-a așezat o liniște la fel de grea, asemenea aceleia ce domina în uriașa pădure ce înconjura fortificațiile.

Conform ordinelor din seara precedentă, somnul greu al armatei a fost întrerupt de răpăitul tobelor ale căror ecouri se auzeau și în inima pădurii, în aerul umed, dis-de-diminează; umbrele inegale ale câtorva pini din apropiere începeau să se observe pe albastrul curat al orizontului. Deodată, întreaga tabără se puse în mișcare și fiecare soldat ieșea grăbit din culcușul lui, pentru a asista la plecarea camarazilor săi, ori pentru a fi martorul întâmplărilor de ultim moment. Dispunerea simplă a detașamentului respectiv a fost curând încheiată. Soldații în termen și cei aflați în subordinea Coroanei mășăluiau cu mândrie, în flancul drept, în timp ce coloniștii, mai modești, s-au așezat la stânga, cu docilitatea îndelung practică.

Cercetașii au pornit cei dintâi, urmați de garda puternică și de căruțele cu bagaje. Înainte ca lumina cenușie a zorilor să fie împlânzită de razele soarelui, un număr mare de combatanți, aranjați în coloană, au plecat din tabără cu o atitudine războinică menită să domolească frământările recruților care urmau să dea piept cu prima confruntare militară. Atâta vreme cât s-au aflat sub supravegherea camarazilor în privirea cărora se citea admirația, soldații detașamentului au mășăluit ordonat și au arătat aceeași atitudine. În cele din urmă, sunetul fanfarei s-a îndepărtat de tot și pădurea a înghițit mulțimea de soldați care au dispărut în adâncurile ei.

Sunetele îndepărtate ale coloanei invizibile de soldați nu mai erau purtate de vânt până la camarazii rămași în tabără, și ultimele rânduri ale celor care mășăluiau dispăruseră deja, când au început noi pregătiri pentru următoarea plecare, în fața unei cabane de o mărime neobișnuită și cu dotări pe măsură, unde stăteau de pază santinelele care făceau parte din garda personală a generalului englez. În acest loc, se aflau o jumătate de duzină de cai, cu șei, iar doi dintre aceștia păreau să fie destinați a fi încălecați de femei cu un anume rang, lucru rar în acele ținuturi sălbatice. Cel de-al treilea cal ducea harnașamentul și armele unui ofițer de stat major. Ceilalți cai aveau frâie și șei obișnuite, iar bagajele pe care le purtau duceau cu gândul la servitori și ordonanțe, în slujba celor care porunceau. La o oarecare distanță de acest spectacol curios, se aflau grupuri de oameni curioși și gură-cască; unii dintre aceștia priveau cu admirație la armăsarul pur-sânge al ofițerului, în timp ce alți oameni stăruiau cu privirea prosteste la toate aceste pregătiri. În mulțimea de curioși se distingea și un individ care, prin aerul și comportamentul lui, părea diferit de restul privitorilor, nefiind un gură-cască sau un ignorant. Aspectul omului era dizgrațios, fără să fie deformat în mod special. Oasele și încheieturile îi erau ca ale celorlalți oameni, dar aveau alte proporții. Când se afla în picioare, avea o statură mai înaltă ca a celorlalți, dar când era așezat, nu depășea oamenii obișnuiți. Întregul corp era la fel de disproporționat. Omul avea capul mare, umerii îi erau înguști, în timp ce brațele extrem de lungi se bălângăneau, însă palmele îi erau mici, dacă

nu chiar delicate; pulpele și picioarele îi erau foarte slabe, aproape descărnate, dar neobișnuit de lungi; genunchii lui se vedeau uriași, dacă ar fi fost comparați cu întreaga structură a corpului acestui om neobișnuit. Bărbatul purta haine în culori potrivite greșit, ceea ce scotea și mai mult în evidență lipsa de proporții a corpului său. Purta o haină albastru deschis, cu pulpane largi, dar prea scurte, în timp ce pelerina îi dezvelea atât gâtul lung și subțire, cât și picioarele lungi și subțiri, cu cel mai urât aspect posibil. Pantalonii erau de culoare galbenă, strânși pe picior și erau înnoțați deasupra genunchilor cu o fundă de culoare albă, pătată de atâta folosire. Îmbrăcămintea era completată în partea inferioară a corpului de ciorapi gri de bumbac și o pereche de pantofi, dintre care numai unul avea pinten. Simplitatea ori vanitatea îl făceau să își arate toate imperfecțiunile corpului, cu toate că ar fi trebuit să le ascundă cu înțelepciune. Din spatele clapetei buzunarului uriaș al vestei de mătase lărgite și neîngrijite, garnisită cu un șnur de argint uzat, ieșea un instrument care, datorită aerului războinic al omului, ar fi putut fi luat drept o armă primejdioasă și necunoscută. Cu toate că obiectul era mic, devenise subiectul curiozității multor europeni din tabără; cei mai mulți dintre coloniști îl foloseau deja fără vreo temere, ba chiar dintr-o veche obișnuință. Fața bărbatului era acoperită de o pălărie arcuită, uriașă, asemănătoare celor purtate de preoți cu treizeci de ani în urmă, care dădea un aer demn, acela al unei persoane cu înfățișare blajină; omul avea nevoie de un ajutor artificial, pentru a da impresia că are o poziție înaltă.

În timp ce soldații păstrau o distanță respectuoasă față de cartierul general al lui Webb, personajul descris mai înainte îi necăjea pe servitorii de la cai, exprimându-și deschis criticile și comentariile despre meritele acestor animale, iar aceștia, din întâmplare, fie erau de acord, fie le displăceau cuvinele lui.

- Prietene, aș spune că acest cal nu este de pe aici, mai degrabă a fost adus din alte țări, poate chiar din insulița de peste mările albastre, spuse el cu un glas mult prea blând și firav, pentru un om cu o astfel de înfățișare. Aș putea vorbi despre lucrurile acestea pentru că, fără falsă modestie, am umblat

prin toate limanurile și prin acela de la gura Tamisei, și care este numit după capitala bătrânei Anglii; l-am văzut și pe cel de aici, numit „Haven”, căruia i se adaugă cuvântul „New”; am văzut multe corăbii și brigantine adunând, precum Arca lui Noe, multe feluri de vietăți pe care le duceau la vânzare sau la schimb de patrupeze, în Jamaica. Cu toate acestea, nu am văzut niciodată un animal care să urmeze îndeaproape descrierea calului de război din Sfânta Scriptură: „*El bate din copite în vale și se bucură în tăria lui; el merge să întâlnească pe bărbații înarmați; la chemarea trâmbiței, el pare că spune: «Ha, ha» și, din depărtare, el simte cu nările bătaia, tunetul vocii căpeteniilor și strigătele.*” Se pare că rasa cailor lui Israel a coborât în timpurile noastre, nu-i așa, prietene?

Neprimind niciun răspuns la discursul său cu totul excepțional, care cu adevărat fusese rostit pe un ton viguros și plin de sonorități, și care ar fi meritat ceva mai multă atenție, cel ce tocmai citase din Sfânta Scriptură privi către individul tăcut căruia îi vorbise mai devreme și găsi un nou și mai puternic obiect al admirației sale, acolo unde își îndreptă privirea. De data aceasta, ochii săi stăruiau la figura dreaptă și nemișcată a „curierului indian” care adusese în tabără vești neplăcute în seara trecută. Cu toate că se afla într-o stare de perfectă relaxare, arătându-și stoicismul caracteristic, și părea să nu fie atent la agitația și forfota din apropierea sa, pe fața lui se putea observa înverșunarea posacă a sălbaticului care ar fi putut să atragă mai degrabă atenția unei priviri mult mai experimentate, decât pe cea a personajului nostru care se uita la el cu multă mirare. Indianul avea la brâu atât *tomahawk*-ul, cât și cuțitul tribului său, și, totuși, nu avea aspectul unui războinic pe de-a-ntregul. Dimpotrivă, el avea un aer indiferent față de propria persoană, ca și cum ar fi suferit de curând o mare durere și nu avusese timp să se refacă. Culorile tatuajului de luptă de pe trupul său erau amestecate, formând o pată închisă la culoare, lucru care îi dădea o înfățișare chiar mai sălbatică și mai respingătoare decât se intenționase. Doar ochii îi erau strălucitori precum niște stele de foc în mijlocul unor nori negri, amintind de sălbăcia sa naturală. Un singur moment, privirea lui iscoditoare, dar precaută, se întâlnește cu cea a

personajului care nu își putea lua ochii de la el, dar indianul se uită în altă parte, fie din batjocură, fie din șiretenie, și cercetă în continuare orizonturile.

Este greu de înțeles ce ar fi putut gândi europeanul despre această scurtă comunicare, lipsită de cuvinte, dintre ei, doi bărbați atât de neobișnuiți, dar el și-a îndreptat atenția imediat spre altceva. Servitorii începură să forfotească și se auziră voci murmurând, anunțând sosirea acelor care erau așteptați de întreaga suită, pentru a porni mai departe. Personajul care a admirat calul de luptă se îndreptă spre o iapă scundă și sfrijită, care păștea indiferentă din iarba ofilită, pe câmpul de alături; ținându-și cotul sprijinit pe pătura care servea drept șa, omul a continuat să privească pregătirile de plecare, pe când un mânz din vecinătate își continua masa lui de dimineață în liniște.

Un tânăr ce purta uniformă de ofițer le conduse până la caii lor pe două tinere, ale căror rochii arătau că erau pregătite să dea piept cu oboseala călătoriei prin pădure. Una dintre tinere care avea o înfățișare copilăroasă, cu toate că amândouă erau foarte tinere, își lăsase descoperiți obraji frumoși, părul blond și ochii albaștri strălucitori, sub pălăria din blană de castor, pe când vâlul verde se desprinsese și plutea în bătaia vântului. Zorile se iviseră trandafirii deasupra pinilor, dar culorile nu erau la fel de stălucitoare și delicate, în comparație cu obraji acestei tinere; dimineața nu era mai senină și mai plină de veselie ca zâmbetul trimis ofițerului de către tânără, când acesta a ajutat-o să urce pe cal. Cealaltă domnișoară, care părea să aibă parte de aceeași atenție din partea tânărului ofițer, își ascundea farmecele de privirile soldaților, cu o atenție pe care ar fi avut-o mai degrabă o femeie mai în vârstă cu patru sau cinci ani decât ea. Se vedea, totuși, că era mai matură și că rochia de călătorie, deși avea o croială foarte potrivită ce îi puneă în valoare toate calitățile, nu putea ascunde liniile mai accentuate ale siluetei ei.

Imediat după ce le ajută pe cele două tinere să urce pe cai, ofițerul sări cu ușurință pe calul său de luptă și toți trei se plecară în fața lui Webb, care, din politețe, urmărea cu privirea toate pregătirile de plecare, din pragul cabanei sale. Călătorii

își întoarseră caii și plecară încet-încet către intrarea dinspre nord a taberei, urmați de tot alaiul. Câtă vreme au traversat această distanță scurtă, au păstrat cu toții tăcerea; cea mai tânără dintre domnișoare a oftat ușor la vederea curierului indian care a trecut pe lângă ea, în mod neașteptat și a avansat până în fruntea alaiului. Fata nu a scos niciun sunet când sălbaticul a atins-o în graba lui, dar cealaltă domnișoară, care a fost la fel de mirată a lăsat să îi cadă vâlul, și privirile ei au dezvăluit milă, admirație și temere, pe când ochii ei negri urmăreau mișcările sălbaticului. Părul tinerei era negru și strălucitor, ca pana corbului; chipul, nu prea închis la culoare, era îmbujorat de sângele ce îi alerga prin trup și părea să izbucnească în orice clipă. Tânăra avea o față bine conturată și foarte frumoasă, aerul ei era demn și nu exprima niciun fel de vulgaritate sau asprime. Ea zâmbi ca și cum îi părea rău de momentul de rătăcire de mai înainte și lăsă la vedere dinții ei albi imaculați care puteau întrece fildesul cel mai valoros. Își trase înapoi vâlul și își continuă drumul în tăcere, plecându-și fața și cufundându-se în gândurile care o duceau departe de realitatea din jurul ei.

